

REDACȚIA
și ADMINISTRAȚIA:
Deák Ferenc-utca 35.

Articoli și corespondențe pentru publicare se trimit redacțiunii.

Concursuri, inserțiuni și taxele de abonament se trimit administrațiunii tipografiei diecezane.

BISERICA ȘI ȘCOALA

FOAIE BISERICĂSCĂ-ȘCOLASTICĂ, LITERARĂ ȘI ECONOMICĂ.

PARĂRE OBȚINĂ ÎN SĂPTĂMÂNĂ: DUMINECĂ.

ABONAMENTUL:

Pe un an 10 coroane
Pe jum. an 5 coroane.

Pentru România și străinătate:

Pe un an 14 franci.
Pe jum. an 7 franci.

Telefon pentru oraș și comitat Nr. 266.

Nenorociții.

Viața ne poate educa nu numai prin aspectele ei estetice și înțelepte, ci și prin părțile ei neplăcute sau chiar urite și supărătoare. Să luăm un exemplu. Se întâmplă că treci pe lângă un palat frumos împrejmuit de un parc plin de tot felul de plante exotice. De sigur că priveliștea aceasta minunată îți va umplea sufletul cu flori de plăcere și te va face să te simți mai bine pentru puțin timp. Dar să luăm cazul, că întâlnești în cale-ți o căsuță sărmană, care prin exteriorul ei neîngrijit îți tradează o nespasă amărăciune și mizerie internă. Of! ce vedenie urită! vei zice în tine și vei simți cum ți-se înfige în inimă un sentiment de îngrozire. De vei fi un om superficial, care de obicei lasă ca sentimentele momentane să-i influențeze și să-i governeze judecata cu sânge rece, numai atâta vei reflecta la vederea palatului frumos și a căsuței sărmâne. Dară dacă cumva vei cugeta mai adânc, te vei convinge, că mai multe învățături prețioase poți scoate dintr'un bordei sărac, decât dintr'un castel miraculos. Uită! săracul, pe care bunul D-zeu în cele mai multe cazuri îl dăruiește cu o familie număroasă, cum trebuie să lupte de greu ca să-și poată câștiga pâinea de toate zilele pentru sine și ai săi, pe când bogatului îi vin toate de-a gata. Cu cât poate fi un sărac *ca om* superior bogatului. Te-ai scârbit poate o leacă de neorânduiala și necurătenia din casa săracului. Dară dacă vei fi un om, care măcar numai o minută pe zi se cugetă serios, atunci, va trebui să simți că scârba ce ai simțit-o față de roadele sărăciei îți sună și ție, pentru că și în casa ta este destulă neorânduială și necurătenie. Te vei convinge din propria vedere că și tu ești departe de a putea fi numit un gospodar de model. Dacă apoi ai mai stat și de vorbă cu stăpânul căsuței amintite, atunci, ai mai putut constata că cugetarea acestuia și toate dorințele lui se învârt în jurul trebuințelor corporale. Aripile minții sărmanului, fiindcă soarta nu l-a lăsat sboare nicio dată, s'au corcit. Insușirile omenesti întru adevăr frumoase au adormit în el, încă înainte de moarte. Dară care va fi uimirea și durerea ta, când va trebui să recunoști, că tu, care umbli în haine

elegante și pe care te-a dăruit soarta cu mulțumitoare mijloace materiale, în *esență* nu te deosebești de loc de sărmanul pe care l-ai disprețuit, pentru că mentalitatea ta nu este mai nobilă și sufletul tău nici decât mai luminat decât al lui.

Să nu ocolim deci cu ochii și cu sufletul mai ales, aspectele urite ale lumii și să ne dedicăm toate preocupările oamenilor fericiți, provăzuți din belșug cu ranguri eșindu-le din cale nenorociților pe lumea aceasta. Soarta lor merită compătimire și un studiu amănunțit, din cari vor rezulta îndrumări foarte fericite pentru viața noastră proprie. În societatea omenească unii pier pentru ticăloșia vieții lor, iar alții chiar pentru idealismul și sinceritatea inimii lor.

Știința și viața de toate zilele ne arată prin nenumărate exemple, că de câteori pentru ticăloșia părinților, copiii trebuie să sufere și să ducă o viață grea și amară. Să analizăm numai bine viața nenorociților din jurul nostru și ne vom convinge că decăderea lor a pricinuit-o păcatele moșilor și a părinților. Dacă aveau înaintași sănătoși la trup și la suflet, dacă aveau parte de o creștere corectă aceștia nu ajungeau acolo unde au ajuns, dincontră, puteau deveni niște membri folositori și onorați ai societății în care au trăit.

Nu este cu puțință ca să nu ne cutremurăm în toate fibrele organismului nostru, analizând soarta nenorociților, să nu simțim un dor puternic de îndreptare și de luptă groaznică cu eul nostru însuși!

Dară oamenii cari pier pentru ticăloșia vieții lor, care ori au primit-o dela părinți ori, fiind slabi la suflet și-au însușit-o ei singuri, totuși cad mai departe de noi ca acele ființe cari chiar prin bunătatea și curătenia inimilor au fost prilej de scandal oamenilor. Nu trebuie să ne gândim la soarta domnului nostru Isus Hristos ori a lui Socrate ori a altor figuri ilustre din istoria omenimei, ci la cunoștii din jurul nostru, cari chiar pentru idealismul vieții lor și pentru că nu au putut să se adopteze la ticăloșiile mediului în care au trăit, au trebuit să se prăpădească. Pentru tragicul oamenilor acestora așa se pare că în cea mai mare parte școala poartă vina. Orice dobitoc își învață puii din bunăvreme să știe să se fe-

rească de pericole și să nu mănânce plante veninoase, pe când școala vorbește prin 10 ori 12 ani numai de partea frumoasă a vieții, numai de nobleța oamenilor și uită, să dedice un studiu foarte temeinic ticăloșiei omenești. Dacă școala ar lua în programul ei și tratarea pe larg a în-sușirilor diabolice ale omului și și-ar crește ucenici nu numai foarte *înțelepți*, ci și foarte *prevăzători*, atunci numărul nefericiților pe lumea aceasta ar scădea cel puțin cu 50 de procente. *Idealizând însă școala peste măsură pe oameni aceia ce a visat Faraon din Egipt odinioară, în zilele noastre se întâmplă aievea, adică »spicele cele goale mănâncă pe cele pline«.*

Cam aceasta ar fi, se înțelege pe scurt, geneza vieților nenorocite pe pământ. Și acum e întrebare, că noi corecții și norocoșii ce atitudine luăm față de dânșii. Cuvintele străbunului nostru Seneca, că noi oamenii pe cei fericiți îi invidiem, iară pe cei nefericiți îi disprețuim, spuse despre veacul său, să potrivesc așa de bine și la veacul nostru. Ni mare teama, că dacă ar veni domnul nostru Isus Hristos în mijlocul societății de astăzi, și-ar repetă cu emfază cuvintele de ocară adresate farizeilor: »Paiul din ochiul fratelui tău îl vezi, da grinda din ochiul tău ba!« și »Farizeilor, curățiți partea dinlăuntru a pâharului și a blidului, ca apoi să strălucească și cea din afară«.

Ou cât ar trebui să fi amorul propriu al nostru mai mic și cu cât mai mare conștiința.

Ce milă și dragoste mare a avut domnul nostru Isus Hristos față de bolnavii, sârmanii și decăzuții poporului său. Cum a petrecut de bucurios în mijlocul lor cum i-a mângăiat, vindecat și ridicat din mizeria lor.

Cuvintele lui: »Fericiți sunteți cari plângeți acum, că veți râde! Dară vai vouă bogaților, că v'ați și luat mângăierea voastră. Vai vouă celor sături! că veți flămânzi. Vai vouă celor ce roadeți acum! că veți plânge și vă veți tângu!« (Luca c. 6. v. 21 și 24—26). Sună ca o amenințare grozavă societății omenești de astăzi, așa de egoistă și așa de nepăsătoare față de lipsurile și suferințele nefericiților.

Să ne lăpădam deci de egoismul nostru pe care îl așteptăm dincolo de viața aceasta pământescă efemeră așa pedepse groaznice și să-i urmăm lui Hristos în atitudinea noastră față de nenorocirii de tot soiul al acestei vieți. Domnul nostru Isus Hristos ne-a dat exemplul strălucit în privința aceasta, știind bine, că omul numai luminând pe altul se poate lumina mai bine pe sine, și fericind pe alții își poate procura cea mai frumoasă fericire pentru sine. Ferul plugului numai prin muncă se poate curăți de rugină așa și omul numai muncind și arând pentru alții

poate să se curețe de propria micime și să ajungă să strălucească.

Ce plăceri nespuse de mari poți simți în suflet, știind că prin munca ta ai scăpat viața altora dela moarte. Pe unul l-ai însănătoșat, pe altul l-ai ridicat din mizerie, iară pe al treilea l-ai scos din ghiarele decăderii. Munca pentru nenorocirii varsă în sufletele noastre mângăiere și mulțumire de sine. Cu cât vor fi mai mulți nenorocirii pe lângă tine, cu atât vei fi tu mai puțin fericit, pentru că societatea omenească în care trăiești tu este ca organismul omenesc care dacă are vre-o parte bolnavă atunci întreg suferă. Iată ce ne povestește în privința aceasta pedagogul Foerster: »In secolul trecut Londra eră împărțită în două părți separate de tot. În partea ostică locuiau numai săracii, iară în partea vestică numai bogații, cari nu voiau să aibă nici în clin nici în mănecă cu vecinii lor săracii. Dară s'a întâmplat, că a izbucnit niște morburii epidemice grozave între bogații din partea vestică. Cercetând cauzele acestor epidemii s'au aflat că baccilii lor au venit între bogații dela vest dela săracii dela ost, cari trebuiau să locuiască în niște spelunci așa zicând și să lucre la îmbrăcămintea bogaților. Atunci au înțeles cei din vest, că nepăsarea lor față de sârmanii din ost s'a răsunat grozav asupra lor«.

Să nu fugim deci de nenorocirii ori să fim nepăsători față de soarta lor, pentru că nefericirea lor crescândă va ajunge cu vremea să întunece și fericirea noastră, ori cât am sta de departe de dânșii. Dincontră dacă voim să aflăm har la ceriuri să lucrăm la ridicarea lor din năcazuri cu exemplu și cu fapta pentru că zice iarăși pedagogul Foerster: »*Precum din soare isvorește neconținut căldură și lumină, așa se naște și din faptele voastre o putere care întărește după felul lor, pe alții în bine sau în rău. Dacă ziceți, ori faceți ceva bine și frumos, aceasta e ca și când a-ți da semenilor vostri mână de ajutor, iară când faceți ceva rău, aceasta e ca și când a-ți pune fraților vostri piedecă să cadă«.*²⁾

f. m.

Vieța creștină.

Insemnări.

(Va urmă).

Locuința.

Paserile și animalele sălbatice își au cuiburile și vizuinele lor, pe cari le iubesc, în care își cresc pui și în care se ascund în vreme de primejdie. Dragostea față de casă însă o are în mai mare măsură omul, nu numai pentru aceea, că în ea se retrage și se odihnește

¹⁾ Vezi Foerster Jugendlehre p. 378.

²⁾ Vezi Foerster op. citat p. 387.

după munca grea a zilei, încunjurat de familia sa, ci de aceea, fiindcă de acest loc scump i-se leagă amintirile copilăriei și ale juniei, luptele, isbânzile și durerile din floarea vârstei și odihna bătrânețelor. Casa, locuința părintească este un loc iubit și sfânt, pe care ori unde am fi, nu o putem uita și la pomenirea numelui ei ne înduioșim și dorim să o vedem. Sănătatea trupului și a sufletului nostru depinde în cea mai mare măsură dela felul, de a fi al locuinții noastre. Dacă voim să avem o casă sănătoasă, trebuie să o zidim pe un teren uscat și nu apătos, din material bun, să fie cât se poate în fața soarelui, cu uși și ferestri mari, prin cari să lăsăm să străbată în toată ziua mai de multe ori aer curat. Grajdurile și locurile de gunoi să fie înapoia casei, pe cari să le curățim adeseori, fiindcă aici se nasc miezmele aducătoare de boale. Peste tot casa, curtea, grajdurile și celelalte zidiri cari se mai află pe lângă casă să le ținem în cea mai mare curățenie și bună orânduială. O casă curată și ținută în rând e vrednică de numele locuință omenească și nu e numai frumoasă și plăcută, ci, ce e mai însemnat, este sănătoasă și ne lungeste viața.

Zidirea casei să o începem cu rugăciune sinceră și fierbinte către D-zeu, fiindcă cel mai bun temei al ei va fi binecuvântarea lui D-zeu. Casa să ne-o sfințim și să ne-o împodobim cu icoane sfinte, ca văzându-le pe acestea toată ziua, să ne întocmim gândurile și faptele noastre după voia lui D-zeu. În casele noastre să se sălășluiască un duh creștinesc. Așezându-ne și sculându-ne dela masă să ne rugăm lui D-zeu, fiindcă prin puterea lui ne-am putut agonisi hrana și să vorbim vorbe cuviincioase și plăcute lui D-zeu. Să nu hulim și să nu purtăm ură nimănui, fiindcă ochiul lui D-zeu este atotvăzător și pururea veghetor. Dacă eșim din casa noastră cu gânduri rele, D-zeu nu ne poate ajuta. O casă, în care domnește evlavie și duhul creștinesc, este un izvor de bunăstare și fericire, o casă, însă, în care nu se aud numai vorbe spurcate, huli și batjocuri, este un cuib de otravă, care va aduce celorce locuiesc într'ânsa curând, ori mai târziu, sărăcie și năcaz.

Imbrăcămintea.

Imbrăcămintea are scopul, de a ne acoperi corpul și a ne feri de asprile vremii, adică de frig, ploaie, vânt. Imbrăcămintea noastră trebuie întocmită după cerințele sănătății. Doctorii ne spun, că e bine să ne oțelim corpul față de frig și căldură și să nu-l moleșim prin prea multe haine. Lucrul cel de căpetenie la haine este curățenia, hainele curate îl fac pe om plăcut și îl țin sănătos. Hainele să ni-le croim așa, ca ele să nu fie strâmte, sau să ne strângă, fiindcă în acest caz ele împiedecă plămânile de e se mișcă liber, rărunchii și tulbură circulația sângelui și așa ne primejduim sănătatea. De aici vedem, cât de greșită și păcătoasă este părerea acelor oameni, cari nu umblă în haine simple și sănătoase, ci mai bine își trag hrana dela gură, sau își cheltuesc venitele averii pentru haine scumpe. Impopoționarea cu haine scumpe este un păcat contra lui D-zeu, fiindcă noi prin strălucirea hainelor voim să înșelăm oamenii și să arătăm mai mult decât sunt m; nu corpurile noastre imbrăcate în mătase și vison, ci sufletele noastre împodobite cu cinste și umilință ne va asigura mântuirea aici pe pământ și după moarte în ceruri. Exemplul lui Isus Hristos simplu imbrăcat la corp și pompos imbrăcat la suflet. Prin mândria, de a fi imbrăcați cu haine scumpe, ne risipim agoniseala, care o putem folosi pentru scopuri mai bune. Hainele deci cât putem să ni-le pregătim în casă

fiindcă ele sunt și mai trainice și mai sănătoase decât cele de cumpărat. Să nu fim mândri, căci Domnul calea mândrilor o va pierde și să ne imbrăcăm în Domnul nostru Isus Hristos și să nu îngrijim de corp spre a împlini poftele lui. (Epist. c. Romani c. 13 v. 14).

Nutremântul.

„Nu trăim ca să mâncăm, ci mâncăm, ca să trăim“ zice înțeleptul filosof din antichitate, Socrate, însă mulți oameni își bat joc de adevărul acesta și cred, că în mâncare și în beutură zace fericirea, și-și jertfesc câștigul hainelor și traiului îmbuibat. „Omul, căruia îi drag a petrece în ospete, în lipsă va fi celce iubește vinul și untul de lemn nu se va îmbogăți“ zice înțeleptul Solomon. Iară apostolul Pavel ne îndeamnă în următorul mod: „Deci ori de mâncați, ori de beți, ori de faceți altceva, să faceți toate spre mărirea lui D-zeu“ (I. Cor. c. 10 v. 31). Iată deci, că însăș sf. scriptură ne îndeamnă să fim stăpâni pe mâncare și beutură. Traiul simplu și cumpătat nu tocește organele trupului așa de grabă, ca desfrânarea și îmbuibarea în mâncări și beuturi, ne ferește trupul de boale și ne lungeste firul vieții. Până în zilele noastre oamenii dela sate au fost mai sănătoși și au trăit mai mult decât oamenii dela orașe, cari s'au făcut robi mâncărilor și beuturilor. Câți oameni nu și-au pierdut averile moștenite dela părinți, fiindcă au iubit ospetele pline de ispite și câți nu s'au nefericit pe sine și familia prin beutură. „Mai mulți oameni s'au înecat în pahar, decât în mare“ zice un proverb. Prin beție au ajuns mii de oameni în temnițe la sărăcie și rușine. Deci să ne ferim a ajunge robi mâncării și beuturii, fiindcă D-zeu a lăsat nutrimentele pe pământ, ca noi să le stăpânim pe ele, nu ele pe noi.

Postul.

Di nostru Isus Hristos ne dă o armă puternică în contra robiei pântecelui și aceasta este postul. Supt post înțelegem reținerea dela mâncările și beuturile obicinuite pe un timp anumit, hotărât de biserică (6 săpt. Crăciunul, 7 Paștile) și restrângerea la cele mai simple alimente *cu scopul*, de a ne înfrâna poftele și patimile, pentru a nu ne mai ocupa pe timpul acesta cu trupul, care este trecător, ci cu sufletul, care este partea mai prețioasă a omului. Di nostru Isus Hristos a postit însuș 40 de zile după botezarea sa în Iordan și prin *post și rugăciune* a biruit ispitele Satanei, care îl amăgea în tot chipul. Mântuitorului lumii i-au urmat apostolii, învățecii și toți creștinii adevărați dela început până în ziua de astăzi, văzând în post cea mai bună armă contra ispitelor și păcatelor. *Prin post ajungem stăpâni pe noi înșine*: făcând trupul să sufere prin restrângerea mâncărilor și beuturilor îi domolim pornirile păcătoase, iară sufletul petrecând în *rugăciune* și cugetări religioase, ni-l curățim de inclinările rele și de obiceiurile păcătoase. Cine postește cu adevărat așa, cum pretinde sf. biserică, acela este fericit, fiindcă s'a învins pe sine, a devenit stăpân pe *simțurile și facultățile* sale. Roadele postului sunt acele virtuți, prin cari ne facem vieța plăcută și plină de fapte bune. Din post isvorese umilința, blândeța, iubirea, nădejdea și credința. Ce este pentru corp gimnastica, aceea este pentru suflet postul. Dacă tu prin post te-ai învățat să-ți poruncești ochilor, gurii și grumazului, să nu mănânci ce nu este ertat, atunci tu te vei ști reține de a fură roadele vecinului. Dacă tu în post ți-ai examinat sufletul și ai văzut ce păcătos ești, atunci tu nicidecum nu o să fi îngâmfat ca fariseul din pilda lui Isus.

Lucrul și odihna.

Atât *lucrul*, cât și *odihna* sunt de lipsă pentru susținerea vieții și sunt orânduite de D-zeu, care scoțându-l pe strămoșul Adam din rai, l-a blestemat, zicând: „Blestemat să fie pământul din cauza ta cu dureri vei mânca dintr'ansul în toate zilele vieții tale: spini și polomidă-ți va crește ție și vei mânca iarba câmpului. Intru sudoarea feții tale vei mânca până ce te vei întoarce în pământul din care ești luat, că țărână ești și în țărână te vei întoarce“ (Geneză cap. 3 v. 12—19), iară ziua 7-a, în care s'a terminat facerea lumii (cap. 2 v. 2—3), s'a odihnit D-zeu poruncindu-ne în porunca 4-a să facem și noi asemenea, ziua 7-a să o închinăm repaosului și venerării lui D-zeu. Prin *lucrul* mânilor noastre trebuie să ne câștigăm *hrana* de toate zilele și să nu râvnim, petrecând în lenevire, la bunul altuia. „Cine nu lucră nici să nu mănânce“ zice apostolul Pavel (2 Tes. 3 10). Prin *lucru* ne cresc și se desvoaltă puterile trupești și prin *lucru* ne agonisim toate cunoștințele teoretice și practice și ne însușim diferitele *virtuți* (Dl nostru I. Hristos și apostolul Pavel lucrău). Prin *lucru* putem efectua bunăstarea și fericirea noastră și a deapropelui nostru. Numai lucrând ne putem câștiga cinstea și stima din partea oamenilor și numai muncind ne putem face folositori neamului și omenimei (Vlaicu). Munca însă numai așa ne poate fi spre folos, dacă ea este urmată de odihnă, pentru a ne recrea puterile sufletești și trupești slăbite. Dar cei mai mulți oameni înțeleg rău odihna, dâșii cred, că trupul și sufletul omenesc discordat de muncă cu *mă-nile* sau cu *mintea* se odihnește mai bine în birt sau în petreceri și jocuri, cari primejduesc sănătatea și averea. Cum trebuie să ne odihnim, ne învață porunca bisericască, care zice, că 6 zile să lucrezi și să faci toate lucrurile tale, ziua 7-a însă o sfințim, dacă ne reținem dela orice lucru, dând răgaz membrilor noastre obosite, ca să se odihnească și să prindă puteri noi, dacă mergem la sfânta biserică și ne rugăm lui D-zeu, îi mulțumim lui D-zeu și ascultăm slugă D-zească, care cu cântările ei frumoase și înțelepte, ne răcoare sufletul și ne înviează trupul și prin fapte bune, care varsă în sufletele noastre râuri de plăceri. Mijloacele de odihnă și de improspătare a puterilor sleite sunt *citirea cărților bune*, *societatea și petrecerile creștinești*.

Cărțile și societatea bună.

La școală umblăm numai 6 ani de zile și suntem sub conducerea dnilor învățători, cari ne luminează și ne învață purtări bune, însă vorba aceea „omul învață până la moarte și totuș moare neînvațat“ noi trebuie să învățăm, dacă voim, să ținem pas cu lumea și după ce am eșit dela școală. Invățaturile însă de lipsă pentru viață le putem afla în cărțile bune. De aceea, când avem răgaz și timp liber, mai ales iarna, să ceterim cărți de istorie, de economie, mai cu seamă și de literatură frumoasă. Popoarele, cari iubesc cărțile și le cetesc, ca francezii, englezii și nemții, merg în fruntea omenimii. De aceea să jertfim mai bine pentru cărți, din cari ne putem lumina, decât să dăm banii pe beuturi, cari ne strică sănătatea trupului și a sufletului. Așisderea să ocolim societatea oamenilor stricați, fiind un om stricat ca și un măr stricat, care strică pe mai mulți. Sf. Scriptură zice: „Vorbele rele strică moravurile bune“. Un om rău și neînțelept te duce la rău și la rușine (Prov. lui Solomon). Un om înțelept și bun îți aduce foloase și te conduce la bine și la cinste. O veche vorbă românească zice: „Spune-mi cu cine te însoțești și îți voi spune cine ești“. Pentru aceea

să ne ferim de oameni otrăviți la minte și la suflet și să ne alipim numai cătră cei luminați și cinstiți.

Petrecerile creștinești.

Omul, care muncește toată săptămâna, și-și umple corpul de necurățenie, iară sufletul cu multe griji, nădejdi și indoeli, duminica simte o adâncă lipsă, de a se spăla și îmbrăca în haine curate și să meargă în societatea altor oameni, cu cari vorbind și petrecându-și cu toată cuviința, să-și uite de greutatea vieții și de loviturile sorții, de cari parte așa de adeseori are orice pământean. Sf. biserică nu oprește pe creștini să-și petreacă, dacă ei nu fac lucrul acesta în post sau în alte timpuri sfinte, dacă păstrează măsura cuvenită unui creștin cu frica lui D-zeu, dacă nu aduce petrecerea sa pagubă cinstei și averei proprii și a deapropelui și dacă nu-și neglijează *datorințele* ce le are de împlinit.

alfa.

A da și a lua.*)

„Mai fericit este de a da, decât a lua“. Această sentință își are originea din însași cuvintele Domnului nostru Isus Hristos. Chiar și Ap. Pavel ne arată că aceste sunt cuvintele dzeescului Mântuitor. Tocmai din motivul acesta nu ni-e permis a trage la indoială că această sentință își are importanța ei în orice fel de împrejurări, cu atât mai mult în cele de față.

Cu toate acestea — fie-mi permis — a spune acum odată un cuvânt în favorul *luării* sau *primirii*. „Mai fericit este be-a da decât de a lua“ — însă și primirea, dacă e bine înțeleasă, este ceva fericit și binecuvântat. Eu însă aș merge un pas mai departe prin afirmarea: oamenii cei mai mulți nu sunt capabili de a pătrunde binecuvântarea dăruirii, deoarece ei absolut nu cunosc binecuvântarea primirii (luării).

Cunoști tu, iubite cetitor, binecuvântarea luării? Evanghelistul Ioan o cunoscuse când scria: „Din plenitudinea sa noi toți am *luat* dar pentru dar“. La această luare se referă și Mântuitorul când zice: Oricine care ia, și cine caută află, și celui ce bate i se va deschide“.

Câți oameni au deja dorința arzătoare de a putea da mai mult — însă aceia nu pot fiindcă nu au! Mulți vor fi simțit în acest timp rășboinic întru inima lor, am auzit chiar din gura onora: „Cât de bucuros aș da eu, dacă aș avea!“ Și ce bucuros ar : da câte unul cu mâna plină pentru toate scopurile nobile, ca de ex. pentru „orbii, ologii și ciungii“ de cari amintește confratele I. Crăciun în nrul 200 acestui ziar, pentru Crucea roșie, pentru diferite instituții de binefacere și de îngrijire a celor nenorociți prin rășboiu, pentru refugiați și sărmani, pentru orfani și văduvele eroilor noștri — însă el nu poate, deoarece ce „n'are prindere.

Dar nu numai cu darea bunurilor pământești este astfel, ci și cu cele mal înalte. Toți soldații — între cari cu laude-s înșirați și *fiii națiunii noastre* — își ofer întreaga lor porsoană iubitei noastre patrii. Câte odată și alții ar face-o asta bucuros, deși lor nu li se cere. Dar dela noi toți se cere ca să ajutăm și contribuim cu câte ceva la bunul sufletesc al poporului nos-

*) Titlul și unele idei le-am luat din nrul 12, a. c. al revistei: „Evang. Gemeindeflatt für die Galizia u die Bukovina“ — cari, în împrejurările și situația actuală le află potrivite pentru cetitorii „Românului“, fiind un r. sunet la multiplele îndemnuri intonate prin acest prețuit ziar. — Dr. I. Felea.

tru, pentru ca el să fie la culmea chemării, ca suferințele să-i fie ușurate, lacrimile-i svântate și multele-i neajunsuri să-i fie împlinite. La acest apel nici unul să nu fim transfugi. Durere însă că acela, al cărui intern e gol, nu are de unde da. Mai sunt însă și atari oameni, cărora acest lucru li se pare ca ceva minimal. Aceștia sunt atât de convinși despre bunătatea lor sufletească, de abundența talentelor și de importanța lor, încât cred că dacă ei își deschid numai gura, atunci ascultătorii lor au să fie fericiți; dacă numai o vorbă ar spune, aceea ar face minuni, sau cred că, fiine ei membrii cutărei societăți de binefacere, patria trebuie să fie salvată.

Prea evident e însă că oamenii de felul acesta nu sunt de loc în conformitate cu învățăturile lui Hristos. Dealtcum înaintea creștinilor celor buni și adevărați nici azi nu prea au ei aceștia simpatie. Isus Hristos i-a pus pentru totdeauna în șirul fariseilor și de atunci nimeni n'ar primi bucurii să fie muștrat sau timbrat de „fariseu“. Înaintea Mântuitorului nostru erau mai plăcuți aceia cari se simțeau săraci și năcăjiți, cari erau convinși despre aceea că n'au nimic, și pentru aceea nici nu pot da nimic. Din motivul acesta își începe El predica de pe munte prin cuvintele: „Fericiți sunt cei săraci cu Duhul...“ Față cu fariseul îngâmfat — care se fălește cu bogăția lucrurilor sale bune — Mântuitorul pune vameșul cel umilit, care se simțea cu totul neputincios și nimic alta nu avea ce aduce înaintea lui Dzeu, decât strigarea „dintru adâncuri după milostivire.

Dar tocmai pe acești oameni, cari sunt atât de sărmani, voiește Isus să-i înbogățească. Aceștia primesc ceva, de ceea ce fariseii îngâmfăți nu se pot împărtași, adică o siguranță internă despre iubirea lui Dzeu, care e nedespărțit împreună cu sentimentul propriei incompletitudinii și sălbăticiunii. Aceasta o exprimă apostolul Pavel în mod neîntrecut și neajuns prin frumosul citat din epistola a II c. Corinteni (XII, 10): „Căci când sunt slab atunci sunt tare“.

E ceva minunat și neînțeles, însă vechea și pentru aceea totdeauna noua experiență a nenumăraților creștini este că, tocmai atunci când omul e mai mult pătruns de neputința sa internă, chiar în momentul acela mărirea lui D-zeu i se descopere lui și o putere se slăsluiește întru el, pe care n'a mai simțit-o palpând în internul său, o putere care-l face capabil de a oferi ceva și altora, adică de ce omenirea azi pretutindenea atâta lipsă are: mângâiere adevărată, asigurarea dragostei Părintelui celui ceresc, îmbărbătarea în suferințe, într'epriinderea slabei credințe, precum și aprinderea făcliei iubirei divine! Iar un fiu al lui D-zeu le poate da toate acestea, deși nu din propria-i putere, ci din plenitudinea lui D-zeu, care inimilor credincioase se relevează și descopere.

Am anticipat însă că avem să luăm în considerare arta luării. Numai cel ce zilnic ia din abundența lui Dumnezeu, precum a făcut Ioan Pavel și ceilalți Apostoli, acela poate și da. Această luare se completează apoi prin pătrunderea darului întru Hristos. Cu cât mai mult o învață creștinul aceasta, cu atât se va convinge el despre splendidul adevăr evanghelic: „căci celui ce cere, i se va da, pentru ca el să aibă deplin; iar celui ce n'are, i se va lua și ceea ce are“.

Acestui mod (arată) de luare, aparține — înainte de toate — rugăciunea. Căci ruga adevărată este, nu numai o convorbire cu D-zeu și o înălțare a sentimentului religios la Dânsul, nu numai o adâncire și o gustare a fericirii prin apropierea de El, ci și de

Apostolii săi — este o creațiune plină de putere faptică din împărăția divină. „Cele ce cere, acela primește!“ Iar noi am mai putea adăoga: Cel ce primește, acela are — și cel ce are, acela poate da!

Erau odată doi frați, cari au moștenit părți egale din averea părintească. Unul ajunsese foarte bogat, iar celalalt — fiind fără noroc în afaceri — deveni însă de tot sărac. Murind fratele cel avut, deși avu o înmormântare dintre cele mai pompoase, totuși de fapt lumea era bucuroasă că murise, deoarece minunea nu-l iubea. El era un avar care maltrata cu capriciile lui pe cei din jurul său. Avea el mulți bani și multă avere, dar inima și sufletul fiind-i goale, nimic adevărat nu putea da.

După aceea muri și săracul. În mormântarea acestuia fu foarte simplă. Încă mulți cunoscuți însoțiau cosciugul lui, plângând după dânsul, fiindcă era el aceasta un fiu alui D-zeu, și mulți au aflat mângâiere și încurajare la el. Multora le arătase el calea spre D-zeu. Aceasta nu avea bani, dar avea cea mai bună — și pentru aceea el a și putut da.

Căruia dintre acești doi — dorești tu creștin să fii asemenea?...

Deci cei ce au și pot da, să-și desfacă baerile inimii și mai ales a pungii lor pentru eroii națiunii noastre! Nu numai cei de cari spuneam mai sus că „nu au pe cum ar da“, ci toți Românii de bine să deie, fiecare după starea lui, anume cel cu înțelepciune să deie mângâiere nenorociților de tot felul, cei cu jitițe și hambare pline să deie și ei o ferdelă-două pe seama „Fondului general pentru vădulele, orfanii invalizii eroilor noștri“.

„Românul“.

Preotul Dr. I. Felea.

Predică ocazională.

Despre felul adevăratului creștin.

Oile mele ascultă glasul meu și eu le cunosc pe dânsele; și vin după mine și eu le dau viață vecinică; și nu vor peri în veac și nimenea nu le va răpi pe ele din mâna mea.

Ioan I. 27—28.

Iubiți creștini!

Mi-am propus să mă ocup cu acestea cuvinte pline de adâncă înțelepciune cuprinse în sfta evanghelie dela Ioan, pe de-o parte fiindcă ele după cum socotesc eu sunt un bogat izvor de învățături, iar pe de alta parte, pentruca esplicându-vi-le vouă cât mai pe larg să vă dau puțin loc să pătrundeți cât mai adânc în taina cuprinsă de ele.

În cuvintele puse în fruntea predicii mele de azi, ați auzit numirea de „oi“. Nu la întâmplare iubiți creștini numește Isus Hristos de-atâtea ori cu numirea de oi pe adevărații lui închinători. În aceasta numire nu este decât o taină strălucitoare, în care mântuitorul nostru și-a îmbrăcat înălțatele sale gândiri.

Dacă Mântuitorul Hristos seamănă pe adevărații creștini cu oile, găsăm în aceasta asemănare un înțeles foarte adânc: Știm cu toții iubiți creștini, că oile sunt cele mai nevinovate, cele mai blânde dar și cele mai pacinice făpturi, dintre toate făpturile lui D-zeu.

La ele nu aflăm răutate, nici dor de răsunare. Tocmai așa trebuie să fie și adevăratul creștin, care se socotește pe sine drept urmaș în credință, al aceluia ce a zis la Matei cap. XI. 29: „Învățați dela mine că sunt blând și smerit cu inima“.

Creștinii adevărați trebuie să fie oameni cu fire blajină și iubitoare, dorind să facă bine tuturor celor din jurul lor, ei trebuie să se silească a nu neîndreptăți pe nimenea, nici cu vorba, dar cu atât mai puțin cu fapta, cu un cuvânt în viața și vorbele lor, ei trebuie să arate că duhul Domnului care cu adevărat sălășluște în inimile lor a alungat dintr'ânșii toată pornirea rea. Știm însă iubiților că oile pe lângă blândețea lor sunt omului de mare folos la felurile lui trebuințe. Așisderea trebuie să fie creștinul. El trebuie să se ni-zuiască să fie de folos celor din jurul său, deaproapelui său. Și oare cum credeți voi iubiților, că puteți fi ca adevărați creștini folositori deaproapelui vostru?

Credeți oare că numai cei în slujbe înalte, numai cei avuți pot fi folositori deaproapelui lor? Nu iubiților! Nu întotdeauna numai vărsând aur și argint putem ajuta pe deaproapele nostru, ci sunt și alte chipuri prin care-i putem veni în ajutor, numai să voim. Gândiți-vă numai iubiților la acestea zile grele prin care trecem! Găduiți-vă numai iubiților câte dureri, din cele produse în sufletele multora din voi, de frământarea zilelor noastre, se pot alina cu o vorbă bună, cu o vorbă de mângâiere spunsă cu duioșie și la vreme potrivită de unul dintre cei mulți ce-i aveți în jurul vostru. Dar oare cu sfatul nostru nu putem fi de folos cuiva? Ba da iubiților. De multe ori un sfat bun cu mulți bani nu-l poți cumpăra. Dar nu numai cu sfatul, cu vorbe de mângâiere putem fi folositori deaproapelui nostru, ci și cu rugăciunea. Cu rugăciunea ferbinte creștinul mult poate folosi sufletelor pentru cari se roagă.

Mântuitorul nu numește numai „oi“ pe adevărații săi închinători, ci îi numește „oile mele“. Prin acestea vorbe Isus Hristos se recunoaște stăpân al lor, păstor al lor. Iar a avea iubiților pe Isus de păstor al său trebuie să fie pentru tot creștinul o mare mângâiere, căci aceasta atâta înseamnă că Mântuitorul va îngriji de toți cari fac parte din turma lui și nu va lăsa ca sufletele lor să se piardă sau să sufere vre-o știrbire. Mântuitorul Hristos zice iubiților: „oile mele ascultă glasul meu“.

Se înțelege că nu e vorba aici numai de o ascultare cu urechile, căci mulți aud veacuri de rând glasul Domnului iar nu-l ascultă. E vorba de o ascultare cu inima, adică de o astfel de ascultare, care îndată e urmată de faptă.

Dar unde auzim noi iubiților glasul Domnului? El răsună dragii mei de multe ori în inimile noastre, e glasul conștiinței noastre. Dar mai auzim noi glasul Domnului și în frumoasele învățături depuse în sfta scriptură, învățături pe cari le putem auzi întotdeauna dacă cercetăm regulat casa Domnului.

N'avem decât să ne silim ca să pătrundem cât mai adânc cu mintea noastră în tainele acelei învățături, și să le urmăm pe ele și atunci vom simți în sufletele noastre fericirea aceea, pe care ne-o asigură Mântuitorul în cuvintele cuprinse în sfta evang. deia Luca cap. XI. 28 „Fericitiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui D-zeu și-l păzesc pe dansul“. Iar acest cuvânt al D-lui e legea lui. Urmând acestui cuvânt vom îndrumă sufletele noastre pe calea cea bună, după cum zice sfântul apostol Iacob: „Primiți cu blândețe cuvântul cel plantat în voi, care poate mântui sufletele voastre“. Amin!

Andrei Blaga
cand. de preot.

Decalogul campaniei contra alcoolismului.

Ce trebuie făcut, cari sunt măsurile aplicabile proprii să dea un rezultat imediat în lupta contra alcoolismului?

1. Întăiu și întăiu trebuie extinse la aperetive măsură radicală ce a fost luată contra absintului.

2. Prilejul micilor producători de alcool (țuicarii noștri—N. R.) trebuie să dispară, pentru acest privilegiu e un izvor de demoralizare, care întrece tot ce se poate închipui.

3. Mai trebuie, fără șovăială, să se interzică băncilor, negustorilor de carbuni și chiar tutungiilor de a vinde băuturi spirituoase, fie pentru consumația pe loc, fie pentru luarea acasă. Acest obicei funest produce de vreme îndelungată, și în special dela izbucnirea războiului, adevărate ravagii printre femeile pe cari le abate dela datoriile lor zilnice, lipsindu-le de respectul ce-și datorează și-și.

4. Nimic mai ușor decât de a hotărî că nici o licență nu va putea fi acordată în cazul acesta; cu chipul acesta se va împuțina într'o mare proporție numărul debitorilor cari, la cifra de 480.000 la care a ajuns, a devenit o primejdie publică.

5. În fine, ca măsură generală de poliție, ar trebui să se ceară ca debitele să nu fie deschise înainte de 11 a. m. pentru că munca începută de zorii zilei sub imperiul alcoolului e funestă în acelaș timp și lucrătorului și patronului.

6. Fericita influență a locuinței confortabile și igienice e o măsură ale cărei rezultate au fost pretutindeni admirabile. Parlamentul a votat în acest scop o lege care, înlesnind construirea de locuințe ieftine prin avansuri cu dobândă mică și prin avantaje fiscale, au adus cele mai mari sacrificii.

Locuințele ieftine au realizat și acest scop eminent moralizator, de a permite chiriașului să devie proprietar prin plata unor anuități, și acelaș avantaj a fost acordat grădinilor uvriere, cari însemnează în realitate primul pas spre proprietatea individuală.

Locuința sănătoasă și atrăgătoare în casele colective din orașele mari, ca și mica locuință individuală înconjurată de o grădiniță în împrejurimile orașului sau în apropierea uzinelor, sunt cea mai bună soluțiune; trebuie, deci, să se desvoalte opera aceasta a locuinței în chipul cel mai larg cu putință, experiența s'a făcut, acum trebuie urmărită cu vigoare.

7. Iată opera de realizat de către Parlament și administrație. Dar inițiativa individuală are și ea un rol important de jucat, căci trebuie să întreprindem, fără a da înapoi, o adevărată cruciadă.

Societățile de temperanță, prin devotamentul membrilor lor și prin mijloacele lor de acțiune atât de variate, pot înființa cafenele sau restaurante anti-alcoolice, în cari calitatea produselor compensează cu folos băuturile spirituoase; ele mai pot stabili în apropierea uzinelor sau pe cheurile porturilor noastre cantine, în cari să se găsească la orice oră din zi ori din noapte o ciorbă caldă, o cească de cafea ori un pahar de vin sau de bere, de natură a înviora pe muncitori.

8. În sfârșit, spre a înlocui cărciuma, seara să fie cu neputință de a se înființa cercuri muncitorești cari aduc atâtea servicii în Anglia și America.

9. Să nu uităm nici influența ce pot avea conferințele, publicațiunile și propaganda personală.

10. Trebuie să ne mai bizuim pe devotamentul institutorilor și iustituitoarele noastre, al căror patriotism e mai presus de orice landă.

Jules Siegfried
Fost ministru.

Paris.

Monopolul alcoolului în Anglia.

Nu mai încap acum nici o îndoială că guvernul englez are intențiunea de a înființa un monopol al băuturilor alcoolice pe toată linia dela fabricațiune până la vinderea în detaliu. Nu e vorba, de proiecte cu scadența târzie: d-l Loyd George care a luat pe seama sa această chestiune ține, pare-se, ca temelia noului edificiu moral să așeze cât mai curând. Măsura nu se va aplica la început decât pentru Engiltera și Țara Galilor. Ea va avea un caracter din cele mai severe, după cum se poate vedea din detaliile ce urmează:

Toate distileriile și berăriile vor fi cumpărate ferm de către Stat, acele constituite în societăți anonime, după prețul cu care erau contate acțiunile lor înainte de războiu, celelalte după o apreciere bazată pe câștigul lor. Incepând cu data cumpărării ele vor înceta de a avea un consiliu de administrație și vor fi conduse în totul de funcționari numiți de Stat.

Prețul cumpărării nu va fi vărsat pe deplin în bani, o anumită proporție va fi constituția de obligațiuni de 4 %.

Fabricațiunea va fi cu totul modificată mai ales în ce privește berea, al cărei grad de alcool va fi considerabil micșorat. Același lucru se va întâmpla cu whisky și gin a cărora vânzare va fi absolut suspendată în timpul războiului și cari, după războiu, nu vor fi vândute decât fără un anumit număr de produse nocive și în deosebi proprii de a produce alcoolismul.

Desfacerea acestor două din urmă produse atinge în Anglia o cifră enormă în practică ele sunt singurele spirtoase a căror consumare e foarte ridicată. Cât despre licheruri, fabricația lor e aproape nelăsată.

După ultimele calcule costul acestei măsuri atât de importantă și complicată, că lumea se cam miră văzând că ea e luată în timp de războiu, va trece de 7 miliarde și jumătate.

Trebuie să mai adăugăm că pentru a evita fraudă, omenii cari se vor ocupa cu direcția efectivă a „localurilor publice” sau cafenele vor depinde și de administrație. De altfel se știe că acum licența de a vinde băuturi alcoolice e acordată personal debitanților, cari pentru diferite delictes destul de ușoare pot fi lipsiți de ea fără nici o indemnitate și în orice moment.

CRONICA.

Necrolog. Subscrișii cu inima înfrântă de durere aducem la cunoștința tuturor rudeniilor, prietenilor și cunoșcuților, că mult iubitul soț, tată bunice, unchi și cumnat *Alexandru Nica*, paroh în Luguz-u, împărtășit fiind cu sfințele Taine, după un morb scurt dar grav a reposat în Domnul, Joi dimineața la 7 ore în etate de 72 ani a vieții, 46 a preoției și totatăta a fericitei sale căsătorii. Rămășițele pănăntești ale iubitului defunct se vor depune spre vecinca odihnă Sâmbătă, la orele 11 a. m. în cimitirul gr. or român din Luguz-u. Luguzen, la 1 Octomvrie n. 1915. Fie-i țărna ușoară și memoria în veci binecuvântată. Văd. Floriana Nica născ. Papp, soție. Alexandru, Valeriu, Iustin, Livius, fii Oliți și Radu, nepoții. Anuța Secui, Mărioara Cuieden, Victoria Neagata, Dorina Cristea, nurori. Mărioara și Sidonia Boțco Bomul și Rem. Bortoș nepoți și nepoate. Nicolae Bortoș Ioan Vanc, văd. Iuliana Boțco cumnați și cumnate.

Concurse.

Pentru îndeplinirea parohiei de clasa a II. din **Bruznic** (Marosborosnyok) protopresbiteratul Lipovei — devenită vacantă prin decedarea preotului Gheorghe Muntean în cursul împlinirii funcțiunilor preoțești la oaste — în conformitate cu ordinul Ven. Consistor de sub Nr. 4180/1915 se escrie concurs cu termen de **30 de zile** dela prima publicare în organul oficios „Bis. și Școala”.

Emolumentele parohiei sunt:

1. Una sesiune parohială în estenziunea cuprinsă în coala catastrală, cu dreptul de pășunat.
2. Un intravilan cu grădină estravilană în pășunea comunei.
3. Birul legal.
4. Stolele legale.
5. Eventuale întregiri dela stat.

Alesul va beneficia întreg venitul parohial numai dela 20 iunie (3 iulie) 1916, pe motivul, că până atunci jumătate compete văduvei în urma drepturilor ei garante în §. 26 din Regulamentul pentru parohii.

Toate dările publice în proporția beneficiului parohial le solvește alesul, care se îndatorează a catehiză la școala confesională fără altă remunerațiune.

Parohia e de clasa II-a, deci dela reflectanți se recere asemenea cvalificațiune.

Recursele ajustate cu documentele prescise precum și cu atestat despre eventualul serviciu prestat până aici au a se subșterne în terminul concursual la P. O. Oficiu protopopesc din Lipova (Lippa) adresate comitetului parohial din Bruznic.

Reflectanții sunt obligați a se prezentă în vre-o duminică ori sârbătoare în sf. biserică din Bruznic spre a-și arăta desteritatea în cele rituale și oratorie observând strict cele cuprinse în §. 33 din Regulamentul pentru parohii.

Dat în ședința comitetului parohial din Bruznic ținută la 31 iulie (13 august) 1915. *Comitetul parohial*. În conțelegere cu *Fabriciu Manuilă* ppbiterul Lipovei.

—□—

1—3

Pentru întregirea postului de capelan temporal pe lângă bătrânul și neputinciosul paroh Procopiu Lelescu din parohia de clasa a II. **Vizma**, să escrie concurs cu termen de **30 zile** dela prima publicare în „Biserica și Școala” din Arad.

Emolumentele împreunate cu acest post sunt:

1. Jumătate din sesia parohială, după parcele, înțelegându-se și jumătate din intravilanul parohial
2. Jumătate din toate stolele legale.
3. Jumătate din birul parohial.
4. Eventuala întregire dela stat.

După jumătatea de sesie și de intravilan, capelanul are să poarte sarcinile publice.

Reflectanții la acest post să-și trimită petițiile concursuale, instruate cu documentele de lipsă pentru clasa parohiei, subsemnatului comitet, pe calea oficiului protopresbiteral gr.-or. rom. din Belinț (Belenceze, Temes-megy) și au să se prezenteze într'o duminică sau sârbătoare, în s. biserică din loc, spre a-și arăta desteritatea în cântare și tipic, eventual în oratorie și în serviciu bisericesc.

Intru cât reflectanții au mai funcționat până acuma ca preoți, trebuie să accludă și conduită dela respectivul șef tractual.

Alesul capelan e dator să catehizeze școlarii nostri dela școala din loc fără altă remunerație.

Comitetul parohial.

În înțelegere cu mine: *Gherasim Sârb* protopresbiter.

—□—

2—3

Librăria Diecezană

Arad, Strada Deák Ferencz N-rul 35

Mare depozit în ornate recvizite bisericesti și anume:

Ornate (odăjdii) în cele mai variate execuțiuni după ritul bisericeii ort. române dela . . .	50—1000 cor.
Potire de aur, argint, bronz aurit, sau argintat dela	36— 200 cor.
Potire de sticlă	— 100 cor.
Cruce pentru altare, pentru funcțiuni, din tot soiul de metal și lemn dela	4— 100 cor.
Cădelnițe de bronz și argint dela	20— 100 cor.
Candele de argint dela	— 100 cor.
Disc cu stea de bronz și aur, dela	— 50 cor.
Litier argint chișă	130 cor.
Cutie pentru mir și pentru cuminecătura celor bolnăvi, din argint, cu prețul de	34 cor.
Icoane pictate pe pânză în diferite culori și mărimi, dela	8— 100 cor.
Prăznicare pe lemn ori tinichea	
Evanghelie cu litere latine și cirile legată mai simplu dela 24—40 cor., în legătură catifea	100— 130 cor.
Apostol, Octoichul cel mare, Ceaslov, Cazania, Molitvelnic cu litere latine sau cirile și cu toate celelalte necesare bisericilor noastre.	

◆ La dorință servim la moment cu informațiuni și deslușiri mai detaliate. ◆

Serviciu prompt. ≡ Prețuri moderate. ≡ Nr. telefonului 266.